

Hồi thứ tư

CÁI CHẾT CỦA VẠN BÁC THƯ SINH

Sau khi nghe sự đối đáp bốn cột của Vô Mục Tiêu Cô Phùng Tiểu Thanh và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ. Bàn Hàm càng thêm tức giận và thầm nghĩ:

- Tuy mình không nghe gần đây có tên Lôi Chấn Vũ với danh hiệu “Dã Nhân Sơn Chúa” mới nổi danh ở vùng Miêu cương và có tình thầy trò mật thiết với tên Mạnh Vũ này ra sao, nhưng không lý nào lại có thứ khí giới làm cho người nghe tiếng động mà phải bị mất mạng bao giờ?

Nghĩ vậy, lão bèn tung mình nhẹ nhàng nhảy tới trước mặt ba người sử dụng một thế tuyệt học tông môn “Dàn chỉ Thần Công” bùng ra một luồng cương phong đánh thẳng vào tên Ma Mật Ngạn, cái bùng này không những vừa nhanh vừa mạnh, mà còn ngầm chứa đựng nội gia chân lực nên phát ra những tiếng kêu vo vo!

Lối đánh này của Bàn Hàm khá lợi hại! Trước tiên lão khẽ bùng một cái, đợi khi đối phương coi thường, vận dụng các môn ngành công như Phách Không Chưởng lực tay bách bộ thần quyền để chống lại, lúc bấy giờ lão mới bùng ra cả mười ngón tay một lượt nếu đối phương nào nội gia chân khí hơi kém sẽ bị toi mạng ngay!

Thế nhưng lão không dè Ma Mật Ngạn lại không dám đỡ, chỉ khẽ lách mình nhảy lùi về phía sau hai trượng rồi cười nhạt nói:

- Đệ tử của Ngọc Chỉ Linh Xà xưa nay chưa bao giờ đánh một kẻ nào có thái độ ngông cuồng trước mặt, nhưng vì mi là kẻ sắp chết, nên ta nhường nhịn đôi phần, nếu mi cố sức cuồng vọng thì chẳng khác nào mi tự làm cho mình mau chết!

Bàn Hàm thấy Ma Mật Ngạn không chống đỡ, mà lại nhảy lùi, lão bèn đảo mắt nhìn hai bên thấy Phùng Tiểu Thanh, Mạnh Vũ cũng đều kéo nhau nhảy lùi hơn trượng rồi đứng nhìn mình trân trối, tên nào tên nấy lộ vẻ dữ tợn vô cùng, lão bèn ngửa mặt cười sằng sặc một hồi dài rồi nói:

Bàn Hàm này ngang dọc giang hồ mười mấy năm chưa thấy lũ tiểu bối vô tri nào có thái độ cuồng vọng như bọn các người....không đợi lão dứt lời, Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh đã “Hứ” một tiếng rồi tiếp lời:

- Bốn tiếng “Cuồng vọng vô tri” nê dành cho mi có lẽ đúng hơn! Vì mi là kẻ sắp chết đến nơi mà vẫn không tin, không biết! Đoạn, nàng quay sang Mạnh Vũ nói. Mạnh đại ca, xin

đại ca đánh tiếng trống “Đuổi hồn” thứ nhất để lão thất phu cuồng vọng lăm lờn này nếm thử mùi vị cho biết!

Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ khẽ mỉm cười với thái độ danh ác rồi cài chiếc trống đồng đang cầm trên tay trái ra sau lưng, đoạn nắm tay nắm mạnh vào mặt chiếc trống đồng bên tay phải. Một tiếng “Tung” vang lên, quả nhiên tiếng trống này làm cho Bành Hàm phải rùng mình một cái!

Lão cau mày có vẻ lo lắng, vì lão tự biết mức tu luyện nội công của mình đã đến độ dù lửa nóng, hay sấm chớp dữ dội ầm ầm bên cạnh, vị tất đã đến nỗi phải hoảng hốt lo sợ, vậy mà chỉ nghe một tiếng trống đã thấy tâm thần rung động thì quả thực lạ kỳ lạ!

Thái Y Ma Mật Ngạn đã nhìn rõ vẻ lo âu của Bành Hàm, y bèn cười khanh khách chế nhạo:

- Bành Hàm ơi! Mi tự xưng danh hiệu là “Vạn Bác Thư Đình”, và có tài biết nhiều hiểu rộng! Vậy cái biết biết đó bây giờ mi để đâu? Mi thử vận chân khí nơi đan điền sẽ biết!

Lúc nãy, Bành Hàm đã rõ lời nói của đối phương không phải có tính cách hăm dọa, nên lão vội ngừng vận chân khí, quả nhiên thấy có hơi khác lạ, tâm thần không được thư thái, khắp thân thể và nội tâm hình như một cảm giác buồn buồn ngứa ngứa rất khó chịu!

Trong khi lão đang suy nghĩ xem cái cảm giác kỳ dị này do đâu mà có? Thì Ma Mật Ngạn lại giục Mạnh Vũ:

- Xin Mạnh đại ca đánh thêm ba tiếng trống nữa, và đánh thông thả, chúng ta hãy nên hành hạ bắt lão gia này chịu tội sống đề tiêu khiển đến sáng rồi hãy bắt y chết cũng vừa!

Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ nghe lời bước tới mấy bước rồi bất thành linh tung mình nhảy vọt lên cao hàng trượng. Và khi Nhảy qua đầu Bành Hàm, chiếc trống trong tay y lại vang lên ba tiếng “Tung! Tung! Tung!”

Vừa nghe dứt ba tiếng trống, Bành Hàm chợt cảm thấy như có muôn vạn con sâu con kiến bò rúc cắn đốt trong tim phổi, đau đớn khôn tả!

Bình thường, lão là một người có tầm hiểu biết rất rộng, nên có ngoại hiệu là “Vạn Bác Thư Đình”. Đến nay lão chợt thấy trong tim phổi có vật bò rúc, lại liên tưởng tới Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, nguyên người xứ Miêu cương, có sư phụ mang danh hiệu là “Đã Nhân Đơn Chúa” thì lão bưng tỉnh ngộ, vội móc túi lấy mấy viên linh đơn đưa lên miệng nuốt và trở ba người mắng nhiếc:

- Tiếng tăm của Vực ngoại Tam Hung không đến nỗi hèn kém lắm, tại sao chúng bây đã là môn hạ của Nam Hoang Hạo Đạo và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử mà không dám đường hoàng đấu sức còn lén lút dùng thủ đoạn hạ lưu để ám hại ta không?

Mạnh Vũ mỉm cười không nói, dơ tay đánh thêm một tiếng trống nữa! Bành Hàm chợt cảm thấy trong ngực như có muôn vạn con kiến bò cắn, lão khẽ rên một tiếng rồi cố nuốt nước bọt chịu đựng!

Thái Y Ma Mật Ngạn vội xua tay ngăn cản Mạnh Vũ đừng đánh trống nữa rồi lạnh lùng nhìn Bành Hàm nói:

- Bành lão tặc! Kể ra mi cũng có chút kiến thức đó, khi tiếng trống đầu tiên của Mạnh đại ca ta vừa dóng lên, tung ra một làn khói vàng mà mi đã hít phải, trong làn khói có lẫn chất ngải độc ngô công không thể nào chữa nổi! Loại ngải này khi nghe tiếng trống lập tức phát động! Nhưng tiếng trống thứ tư, ngải mới bắt đầu ra oai và nhiều lắm là sau năm tiếng trống, tim gan mi sẽ bị chúng cắn nát. Lúc đó kẻ anh hùng tài giỏi nội công tinh thâm đến mức nào cũng không chịu được đến tiếng trống thứ mười ba! Theo sự nhận xét của ta thì e rằng chưa chắc mi đã chịu nổi được mười tiếng! Đến đây hẳn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nguyên Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh định dùng tuyệt nghệ của Nam Hoang, đường hoàng lấy mạng sống của mi để báo thù cho chồng nàng, nhưng Ngạn cố bày ra mưu kế này, một là để nhìn xem cái phẩm trạng của mi khi bị ngải độc từ từ cắn nát tim gan, vừa đỡ tổn hơi sức lại vừa được hả giận, hai là, cũng để thí nghiệm xem oai lực của môn “Ngũ độc Ngải thụ” trông cặp trống của Mạnh đại ca như thế nào! Khi chết xuống âm phủ, mi có đem thù oán trút vào đầu Ngạn nữa cũng không sao, biết rằng, mi phải đợi đến kiếp sau mới có thể trả thù được!

Dứt lời hẳn lại cất tiếng cười khăng khắc nghe ghê rợn!

Sau khi Bành Hàm đã biết rõ là trúng phải chất ngải độc Ngô Công. Một trong số năm loại ngải độc vùng Miêu Cương thì lão biết trừ phi được người bạn thân là Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đến kịp thời họa may còn có cơ sống sót, còn không thì kể như đã mất mạng về tay bọn hèn mạt ác độc vô luân này!

Lão nhìn trong ba tên, thấy tên Ma Mật Ngạn có vẻ độc ác nhất hình như y không muốn để cho lão kịp sống đến lúc các hạn thân tới cứu, nên lão ngầm tính toán tìm cơ hội sử dụng môn ám khí “Thiên liên đinh” là một loại ám khí ác độc lão chưa dùng bao giờ, để kéo tên Ma Mật Ngạn cùng chết với mình!

Nhỏn quang của Mật Ngạn rất lợi hại, hình như hắn cũng đã nhìn thấy ý định của Bành Hàm, nên hoa vội dơ tay phải ra dấu. Mạnh Vũ lại đánh thêm mấy tiếng trống làm cho Bành Hàm phải cau mặt co dúm người lại. Rồi hắn cười lạt nói:

- Bành lão tặc, Ngạn mỗ biết là trước khi chết mi định liều mạng cắn càn nhưng chúng ta đâu có cái nhận thức của kẻ sắp xuống mồ như mi. Nếu mi muốn cậy tài thì hãy đợi đến kiếp sau, chúng ta sẽ hầu tiếp. Tiếng trống truy hồn của Mạnh đại ca ta đã đến tiếng thứ sáu rồi đó, và tiếng thứ bảy sắp tới sẽ thúc dục ngải độc cắn nát tim gan của mi, kể ra mi cũng có phước lắm mới được hưởng thụ một mùi vị đặc biệt mà nhân gian ít ai được nếm thử!

Lúc này, Vạn Bác Thư Sinh đã biết rõ lợi hại và coi sự sống chết như thường, nên lão làm ra vẻ đau đớn đưa hai tay ôm ngực, nhưng kỳ thực lão đã cầm sẵn trong tay một chiếc “Thiên liên đinh” rồi nhìn Ma Mật Ngạn khẽ mỉm cười nói:

- Nhà ngươi nói không sai, lão đã trúng ngải độc và tự biết khó sống, nhưng trong võ lâm, Vạn Bác Thư Sinh này cũng có chút tiếng tăm nên lão quyết không chịu lìa bỏ cõi đời với hai bàn tay trắng, mà trước khi chết, nhất định phải kéo một tên trong bọn mi đi theo để lót đáy hòm (quan tài).

Tới đây, lão đưa mắt từ từ nhìn khắp lượt ba người, tuy cặp mắt tào không lộ hung quang dữ tợn, nhưng với vẻ oán và giọng nói lạnh lùng như băng tuyết, đã làm cho Phùng Tiểu Thanh, Ma Mật Ngạn và Mạnh Vũ đều tự nhiên cảm thấy rùng mình sợ hãi!

Một mặt lão định kéo dài thời gian để chờ mấy người bạn sắp đến Cửu Liên Sơn tụ họp, nhất là Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương. Một mặt lão định trừng trị tên ác độc Ma Mật Ngạn, nên lão nhìn ngay mặt Phùng Tiểu Thanh và từ từ nói:

- Phùng Tiểu Thanh, hãy nghe lão nói đây! Tuy chuyện nay, là do nàng chủ mưu và tìm người trả thù không đúng chỗ, nhưng, đầu sao tình cảnh đáng thương! Huống hồ Bành Hàm này là một kẻ nam nhi lỗi lạc thì lại càng không muốn đem theo một người đàn bà để làm kẻ lót hòm.

Nghe nói, Phùng Tiểu Thanh sầm mặt định lên tiếng, thì Vạn Bác Thư Sinh đã quay sang phía Ma Mật Ngạn nói tiếp:

- Mật Ngạn! Trong bọn ba đứa bây. Tuy mi là kẻ ác độc nhất, nhưng oan có người, nợ có chủ, mà Mạnh Vũ mới là tên đã phóng ngải độc...

Tới đây, vì đêm khuya thanh vắng, nên bốn người đều nghe văng vẳng phía xa có tiếng vó ngựa đang chạy tới!

Thái Y Ma Mật Ngạn ngửa mặt nhìn ánh trăng rồi vội lớn tiếng dục:

- Mạnh đại ca, mau đánh thêm mấy tiếng trống nữa đi, đừng để cho lão già gian ngoan này định kéo dài thời gian để cho người đến cứu.

Nghे lời, Mạnh Vũ đánh thêm một tiếng trống, làm cho Bành Hàm đau nhói tâm can phải ôm bụng co dúm người lại hầu như muốn ngã gục xuống!

Tuy lão biết mấy người bạn thân có tới cũng không bao giờ cưỡi ngựa, nhưng đã có tiếng vó ngựa thì cũng có đôi phần hy vọng nên lão bèn lén rút ở trong bọc ra một cây dùi điểm huyết cầm nơi tay, rồi cất tiếng cười ha hả mà rằng:

- Mật Ngạn ! Mi đừng quá tự đắc ngông cuồng nữa, mở mắt nhìn xem ta có lấy cái mạng chó của mi hay không? Dứt lời lão liền thi triển thân pháp “Thiên Mã hành không” vừa mới khổ luyện được, nhảy vọt lên cao mấy trượng rồi chụp thẳng xuống chồ Ma Mật Ngạn đứng, đồng thời, lúc thân hình lơ lửng trên không, tay phải lão vung ra một cái, hơn ba chục chiếc “Thiên Liên Đình” dấu trong tay áo, lập tức toả ra như một đám mưa rào dội khắp thân hình đối phương !

Thái Y Ma Mật Ngạn không ngờ bên mình Bành Hàm có mang theo loại ám khí lợi hại và lại không ngờ khi đối phương đã bị ngã độc đực khoét gần hết tâm can mà vẫn chịu đựng được đau đớn để trò tài như vậy, nên khi thấy ám khí bay xuống như lông nhím thì y lo sợ cuống cuồng mà hồn phi phách lạc!

Trong lúc Bành Hàm phi thân chồm về phía Ma Mật Ngạn thì Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ vội đánh thêm hai tiếng trống nữa hai tiếng này là tiếng thứ bảy và thứ tám nên oai lực lại càng mạnh, chỉ thấy thân hình lão co gập lại, do đó ám khí ném ra bị mất đi một phần chuẩn xác, khiến tên Ma Mật Ngạn được may mắn thoát chết mà chỉ bị trúng hai mũi, một mũi ở đầu vai và một mũi ở bắp chân.

Lúc đó, tiếng vó ngựa từ phía xa đã nghe như sắp tới Ma Vân Bích!

Vạn Bác Thư Đình biết là nếu để cho Mạnh Vũ đánh thêm vài tiếng trống nữa, thì mình sẽ chết ngay lập tức, nên lão cố vận dụng “Tiên Thần chân khí” đã rèn luyện trong mấy chục năm để giữ vững thân hình, đồng thời lao mạnh chiếc dùi điểm huyết bên tay trái về phía Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ.

Lúc ấy, Mạnh Vũ đang định đánh thêm tiếng trống thứ chín chợt thấy ám khí bay như mưa lại nghe tiếng Ma Mật Ngạn kêu la rồi ngã nhào xuống thì cũng hơi chột dạ, và trong giây phút sơ ý đó, chiếc dùi điểm huyết của Bành Hàm đã bay vèo đến, xé một vết trên cánh tay phải sâu gần một tấc, máu chảy như sối, làm y đau quá phải liệng bỏ chiếc trống và tung mình nhảy lui!

Không may chiếc trống y lệnh bỗng bị đập ngay vào mỏm đá lên một tiếng “Tung”! Đáng thương cho một vị kì hiệp đương thời, không còn hơi sức chịu đựng, phải đưa hai tay ôm ngực rồi rớt từ từ trên không xuống đất, uốn mình lăn lộn rên xiết!

Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh bèn lên tiếng gọi:

- Mạnh đại ca, mau lấy thuốc chuyên giải bách độc của đại ca đem chữa cho Mật huynh, còn tên Bành lão tặc đó, để tiểu muội tự tay giết hẳn đặng báo thù cho tiên phu!

Vừa dứt lời, nàng bèn nghe theo hơi thở và tiếng động lăn lộn của Bành Hàm tung mình nhảy tới lệ làng, vung cây gậy trúc điểm vào tử huyệt “Tướng đài” nơi trước ngực Bành Hàm, thủ pháp của nàng rất chuẩn xác và lạnh lẽo còn hơn người sáng mắt.

Vừa lúc nàng Tiểu Thanh nhảy đến cạnh Bành Hàm thì ở góc Ma Vân Bích đã xuất hiện một con lừa xanh cao lớn trên lưng mang một vị thiếu niên, thiếu niên đó chính là Tử Dịch Thanh Loa Giả Y Nhân vừa tiến đưa Phó Thiên Lâm một trăm dặm đường rồi lại suốt đêm gọi sương tắm gió chạy đến đây!

Giả Y Nhân thấy Bành Hàm đã lâm vào cảnh quá nguy hiểm bèn sử dụng phép khinh công tuyệt thế “Ngự phong hư độ” từ lưng con Thanh Loa phóng mình một cái hàng mấy trượng thanh thiết kiếm chu ngân trong tay chàng sử dụng thế “Đảo Tả Thiên Hà” cả người lẫn kiếm hóa thành một chiếc cầu vòng đỏ, nhẹ nhàng gạt cây gậy trúc của Tiểu Thanh đang điểm vào “Tướng đài” huyệt của Bành Hàm, rồi mỉm cười nói:

- Xin cô nương hãy khoan hạ thủ, Giả Y Nhân tôi phụng mệnh của một vị tiên bối đến giải vây, nếu đôi bên thực có mối thâm thù, thì có thể hẹn nhau định ngày so tài đàng hoàng cũng không muộn!

Võ Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh tuy không nhìn thấy người nhưng căn cứ vào giọng nói và thân pháp nhanh nhẹn cùng sức mạnh của lưỡi kiếm gạt cây gậy trúc của mình, cũng đã nhận ra người mới tới là một thanh niên hảo thủ, nàng bèn lạnh lùng hỏi:

- Người nào dám ngăn trở Phùng Tiểu Thanh báo thù cho chồng! Mi có hiểu rõ lai lịch của chúng ta không mà dám xen vào chuyện này?

Giả Y Nhân khẽ mỉm cười nói:

- Chúng ta sẽ được bọn giang hồ hiếu sự tặng chung một biệt hiệu là “Ngũ âm năng thủ” thì lẽ nào “Tử Dịch Thanh Loa” này lại không rõ lai lịch của ba vị: Đồng Cổ, Tiêu, Tranh, đêm nay thiếu chút nữa thì “Ngũ âm” đến hội đủ, hiện nay còn vắng mặt một vị nữa là “Tỳ bà Ngọc Nữ” Môn hạ của Đông Hải Kiều Bà mà thôi.

Lúc này, Ma Mật Ngạn đã được Mạnh Vũ dùng thuốc giải độc cứu chữa và nâng dậy, hần nghe Giả Y Nhân tự xưng “Tử Dịch Thanh Loa” thì thầm nghĩ con lừa của người này cười tuy đúng là con thần tuấn “Thanh Loa” nhưng tại sao binh khí y cầm lại không phải là ống sáo bằng trúc màu tía?

Đến khi y nhìn kỹ thanh kiếm sắt trên tay Giả Y Nhân thấy nơi gần chuôi, hình như có một vết đỏ thì bất giác hơi giật mình hần vội lắng nghe xem đối phương đối đáp với Phùng Tiểu Thanh ra sao.

Nghe Giả Y Nhân nói xong, Phùng Tiểu Thanh bèn nhướng mày lạnh lùng hỏi:

- Có phải mi cho rằng bốn tiếng “Tử Dịch Thanh Loa” là có thể uy hiếp được Đồng Cổ, Tiêu, Tranh không dám động đến tên giặc già họ Bành này chứ gì?

Giả Y Nhân vội lắc đầu cười đáp:

- Người ta quý nhất là sự tự biết mình, trong số chúng ta đây nếu một chọi một, thì Giả Y Nhân này vị tất đã kém ai. Nhưng nếu cả ba vị Đồng Cổ, Tiêu, Tranh cùng hợp sức tôi xin chịu thua ! Danh hiệu “Tử Dịch Thanh Loa” rất nhỏ bé đâu sá gì? Nhưng có phải khi mới tới, tôi đã nói rõ với cô nương là tôi vâng lệnh của một người khác không? Nghe nói, Vô Mục Tiêu Cơ khê “Hừ” một tiếng rồi tỏ vẻ khinh bỉ hỏi:

- Mi thử nói xem tên cuồng ngạo tự cao, tự đại nào sai mi đến đây? Dám coi thường môn hạ của Nam Hoang Vô Mục như vậy?

Giả Y Nhân vội xuôi tay đứng nghiêm trang, với một giọng điệu thật kính cẩn thông thả rành rở từng tiếng:

- Huyết... lệ... bố... y... đan... tâm... kiếm... khách!

Tám tiếng “Huyết lệ bố y Đan tâm kiếm khách” chẳng khác nào tiếng sét nổ giữa khi trời nắng tạnh làm cho bọn Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh, Thái Y Ma Mật Ngạn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đều giật mình thối lui hai, ba bước!

Nét mặt Phùng Tiểu Thanh chưa hết lo sợ, nhưng nàng lại tỏ vẻ nghi ngờ rồi nhìn Giả Y Nhân vừa lắc đầu vừa cười nói:

- Từ sau khi nhà Minh mất đi, vị kiếm khách lừng danh đó chán ngán việc đời, tuyệt tích giang hồ, nay nghe mi nói vâng lệnh của người, câu chuyện thật khó...

Vừa khi ấy, Ma Mật Ngạn lại chăm chú nhìn kỹ thanh kiếm trong tay Giả Y Nhân một lần nữa rồi không đợi Tiểu Thanh nói hết câu, hần lên tiếng:

- Thanh Muội, Y đã nhắc đến danh hiệu của vị kiếm khách, mặc dù chuyện y vâng lệnh của người là thực hay giả, chúng ta cũng nên vị tình, mà tha cho Lão tặc Bành Hàm chết

toàn thân, vì lão đã bị chín tiếng trống truy hồn, lúc này chắc tâm can đã bị ngải độc ăn hết già nữa, dù có gặp được thứ cỏ linh chỉ nghìn năm, cũng không cứu sống nổi Thôi, chúng ta hãy đi tìm con tiện tì thủ phạm là “Hồng Y La Sát” để thanh toán mối thù.

Võ Mục Tiêu Cơ vốn biết Ma Mật Ngạn bình thường ra tay còn ác độc hơn mình, hân chưa bao giờ tha ai, mà lại còn rất giảo hoạt đa mưu, nay hân đã nói vậy chắc là có thâm ý gì, bèn nói với Giả Y Nhân: Tử Dịch Thanh Loa, Tiểu Thanh này thấy mi là nhân vật đã được liệt danh trong hàng “Ngũ âm” nên cũng nể tình mà nghe lời mi một lần!

Vừa dứt lời, thân hình nàng đã nhảy lui nhanh như một làn khói, rồi cùng với Ma Mật Ngạn và Truy Hồn Mệnh Vũ biến hình trong ánh trăng mờ...

Tử Dịch Thanh Loa vì mãi lo lắng đến sự an nguy của Vạn Bác Thư Đình Bành Hàm, không còn lòng dạ nào tranh đấu nên mặc cho ba người đảng hoàng rút lui. Nhưng đến khi chàng quay lại định xem xét vết thương của lão hiệp xem có thể cứu chữa được không, thì thấy lão cố gượng hơi tàn xua tay ngăn chàng đến gần rồi khẽ lắp bắp tiếng còn tiếng mất:

- T... ạ...ng... phủ của...lão... đã bị ngải độc vùng Miêu... Cương cắn...nát, dù có tiên đan... diệu... được cũng... cũng khó sống.

Thịnh...tình của lão đệ...lão xin ghi nhớ, có phải... phát thực lão đệ vâng lệnh của... của Huyết lệ bố... y đan... đan tâm kiếm...khách phái đến hay không?

Giả Y Nhân thấy thảm trạng của vị võ lâm kỳ hiệp như vậy chàng cũng bùi ngùi xót xa lắc đầu đáp:

- Văn bối vâng lệnh của gia sư là “Hoàn Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân” đến đây, mượn oai danh của “Huyết lệ bố y đan tâm kiếm khách” để dọa đuổi bọn học trò của mấy tên lão ma cứng hung cực ác, nhưng tiếc là giữa đường gặp chuyện cản trở tới chậm một chút đề đến nỗi lão tiền bối mắc phải gian mưu của chúng!

Có phải thứ ngải độc lão tiền bối bị trúng đó, quả thực không thuốc chữa nổi chăng?

Vạn Bác Thư Đình khẽ rên rỉ thều thào nói:

- Hoàn Sơn Độn khách Cát... Ngu... Nhân? Lão nhớ...nhớ ra rồi, ông ta là người... người bán kiếm tại hồ Động Đình năm năm về trước... thứ ngải độc này dù có được bạn thân của... lão Trại Hoa Đà... Bạch Nguyên Chương ở đây cũng... đành... bó tay vì... đã qua muộn! Lão... rất cảm kích tâm tình của lão đệ nên lão... có... một... vật muốn tặng và... nhờ một... việc.

Giả Y Nhân ngậm ngùi sa lệ đáp:

- Vẫn bồi đến chậm một chút, nên mới ra cơ sự, vậy lão tiên bối không dám nhận!

Lúc đó, Bành Hàm đột nhiên có vẻ tỉnh táo nói:

- Lão đệ đừng nên từ chối, lúc này lão đã đến giai đoạn hồi quang phản chiếu (phút tỉnh táo trước khi chết) chỉ lát nữa sẽ phải chịu cảnh đau đớn nhất trần gian không thốt nên lời được nữa! Vật ta muốn tặng lão đệ không có gì là quý báu, chỉ là một cuốn sách nhỏ, ghi chép tất cả những gì lão được nghe và thấy trong mấy chục năm mà thôi. Cuốn sách ấy lão để trên giá sách, nếu lão đệ không chịu nhận, thì việc lão muốn nhờ cũng không dám nói!

Nghe Lão hiệp nói vậy, Giả Y Nhân đành phải gật đầu nhận lời.

Nét mặt Bành Hàm hơi lộ vẻ tươi tỉnh rồi nói tiếp:

- Vì hiện giờ chân khí bản thân đã tan hết, lão không thể tự tuyệt được, muốn cầu lão đệ tặng cho một chữ "Cách không phách" để tránh cảnh đau đớn!

Nói đến đây, nét mặt lão hiệp lại đột nhiên biến đổi, toàn thân run rẩy, rên la không ngớt!

Nghe Bành Hàm yêu cầu như vậy, Giả y Nhân vội cau mày khế kêu:

- Lão tiên bối...

Chàng chưa dứt lời thì Bành lão hiệp đã trở lại thảm trạng đau đớn như lúc đầu, lăn lộn vật vã nhìn chàng với ánh mắt như cầu khẩn!

Thấy cảnh tượng thương tâm như vậy, Giả Y Nhân thầm nghĩ rằng lập thế : Sau này thế nào cũng phải tự tay băm vằm tên Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đã phóng ngải độc, để trả thù rửa hận cho vị võ lâm kỳ hiệp đã bị uống mạng.

Vạn Bác Thư Đình Bành Hàm thấy chàng do dự không chịu hạ thủ, bèn cố đem hết chút hơi tàn khế nói giọng đau đớn:

- Lão đệ...giờ này... lão... đã bị ngải độc... ăn hết tâm can... chẳng lẽ...lão đệ nhẫn tâm... đứng nhìn... lão... bị ngải độc...ăn hết ngũ tạng... rồi...?

Giả Y Nhân thấy vậy thì ngậm ngùi than dài lệ nhỏ ướt áo rồi nói:

- Vẫn bối không nỡ nhìn lão tiên bối chịu cảnh đau đớn cho nên phải tuân mệnh hạ thủ. Vậy xin lão tiên bối sửa soạn để về trời một cách nhẹ nhàng yên vui...!

Dứt lời, chàng khế chớp mắt rồi nhắm chuẩn bộ vị trên mình Bành Hàm, đoạn tay trái che mặt quay đi, tay phải vận chân lực, đánh lại phía sau một chỉ, một luồng cương phong mạnh mẽ xói thẳng vào tử huyệt "Thiên trì" của Bành Hàm!

Vừa lúc Giả Y Nhân quay mình đánh lại một chỉ cách không điểm huyết, thì trên đỉnh Ma Vân Bích cũng vang lên hai tiếng hú trong trẻo và hai bóng người nhanh như sao sa mang theo một luồng kiếm quang màu xanh và một luồng kiếm quang màu bạc; cả hai luồng kiếm quang đều tỏa ra màu sắc sáng lòa chói mắt nhằm đầu Giả Y Nhân chụp xuống.

Giả Y Nhân thoáng nhìn đã biết ngay là những bậc võ lâm cao nhân có mang theo loại tiên cò thần kiếm, kiếm khí phát ra như luồng điện chớp uy thế mạnh mẽ vô cùng; nên chàng phải vội vàng vận hơi tung mình nhảy lui hai trượng!

Khi thân hình vừa chấm đất, thì chỗ chàng đứng trước đó thay thế bằng một lão già gầy gò mặc áo bào rộng và một đạo sĩ trung niên mặc áo lông mũ sao vừa từ trên đỉnh Ma Vân Bích nhảy xuống.

Lão già gầy gò cầm một thanh trường kiếm, ánh sáng chói lòa như điện, chuôi kiếm có nạm viên ngọc bích lấp lánh!

Đạo sĩ trung niên cầm một thanh đoản kiếm sáng lấp lánh như bạc. Khi chân vừa chấm đất hai người đều vội vội vã chạy đến chỗ xác Vạn Bác Thư Đình Bành Hàm!

Khi ấy, Giả Y Nhân đã rõ lai lịch hai người vội kêu lớn:

- Xin Bạch đại hiệp và Cô Vân Đạo trưởng chớ đến gần di thể của Bành lão tiên bối!

Lão già gầy gò vội dừng bước quay đầu lại, hai mắt tia ra luồng nhãn quang nghiêm nghị, rồi trầm giọng hỏi:

- Túc hạ là ai? Đã biết Bạch Nguyên Chương này tại sao còn hạ độc thủ với lão hữu Vạn Bác Thư Đình như vậy?

Tử Dịch Thanh Loa vội cúi mình đáp:

- Văn bối tên gọi Giả Y Nhân, ký danh đệ tử của Hoàng Động Khách Cát Ngưu Nhân.

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương chợt nhớ lại ông già đã gặp tại Hồ Động Đình năm năm về trước và cũng là cựu chủ nhân thanh thần kiếm Lục Ngọc Thanh Mang mình đang cầm nơi tay, nên lão vội đưa mắt nhìn kỹ Giả Y Nhân một lượt, sau đó lại thấy bên cạnh chàng có một con lừa sắc xanh cao lớn vô cùng thì lão càng kinh ngạc cau mày hỏi:

Bạch mỗ cùng Cát huynh xa cách nhau thoáng đã được năm năm, lão rất khao khát hâm mộ, túc hạ đã là ký danh đệ tử của người tại sao đối với bạn già của lão túc hạ lại...

Không đợi Bạch Nguyên Chương dứt lời, Giả Y Nhân đã rầu rầu nét mặt, nhìn sang di thể Bành Hàm rồi tiếp lời:

- Xin hai vị lão tiên bối chớ hiểu lầm văn bối. Vừa rồi, vì Bành lão tiên bối bị trúng ngải độc, đau đớn khôn tả, không còn có cơ cứu sống, nên văn bối phải cố nén thương

tâm và thể theo lời yêu cầu của người; hạ thủ cho người được nhẹ nhàng giải thoát! Bạch đại hiệp là một bậc y đạo thần thông với danh hiệu là “Nhân tâm quốc thủ”, xin đại hiệp xét nghiệm di thể Bành lão hiệp, sẽ chứng thực lời nói phải quấy của văn bối!

Nghe chàng nói Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương bèn cất thanh “Lục Ngọc Thanh Mang Kiếm”, lấy trong bọc ra một viên thuốc ngậm vào miệng, rồi từ từ bước lại cúi mình xem xét di thể Bành Hàm.

Xem xét một hồi lâu, Bạch Nguyên Chương mới lắc đầu thở dài ngao ngán rồi lấy ra ba viên thuốc mà lão vừa ngậm, nhét vào miệng Bành Hàm;

Lúc đó Cô Vân Đạo Nhân cũng vừa cất thanh “Lưu Vân Kiếm” và thấy vậy thì mừng rỡ hỏi:

- Nguyên Chương huynh, Bành Huynh còn có cơ sống phải không.

Bạch Nguyên Chương đứng dậy lắc đầu than:

- Ngũ tạng của Bành Huynh đều bị ngải độc cắn nát, nếu không nhờ Giả lão đệ đây ra tay giải thoát giúp, thì không biết còn phải chịu đau đớn đến đâu? Cả đến viên “Cửu Chuyển Phản Hồn Đan” của đệ cũng không có phép đúc lại được ngũ tạng thì làm sao cứu sống được? Ba viên thuốc vừa rồi, chỉ là để giết chết số ngải độc trong di thể Bành huynh, hầu tránh di họa cho kẻ khác mà thôi!

Đến đây, lão chấp tay vái lại Giả Y Nhân tỏ ý xin lỗi:

- Bạch Nguyên Chương xin thay mặt cố hữu có lời cảm tạ tấm lòng nghĩa hiệp của Giả lão đệ, và xin lão đệ bỏ qua những cử chỉ lỗ mãng vừa rồi của anh em lão.

Giả Y Nhân vội vàng nhảy tránh mấy bước rồi vái dài đáp lễ.

- Xin Bạch đại hiệp đừng làm văn bối mang tội thêm, vì văn bối tới chậm một chút, để đến nỗi Bành lão tiên bối bị trúng gian mưu nuốt hận suốt vàng, trong lòng văn bối càng thấy ăn năn vô cùng đau dăm nhận lời cảm tạ của đại hiệp như vậy?

Cô Vân Đạo Trưởng vì cảm thương lão hữu bị hại, nên sắc mặt có vẻ giận hỏi Giả Y Nhân:

- Lúc Giả lão đệ tới có nhìn thấy kẻ nào đã hạ độc thủ giết hại Vạn Bác Thư Đình là ai không?

Chàng đáp:

- Những kẻ đến đây sát hại Bành lão tiên bối là Vô mục Tiêu Cô Phùng Tiểu Thanh môn hạ của Nam Hoang hạt Đạo, Thái Y Ma Mật Ngạn môn hạ của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử và một tên nữa là Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ không được rõ lai lịch.

Cô Vân đạo Trưởng nhấp môi vừa định hỏi thêm thì chàng lại nói tiếp:

- Theo lời gia sư nói thì nghe đầu nguyên nhân mối thù đôi bên là do chồng của Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh tên Thiên Ngọc Long Mã Bá Thương, nghe lỏm câu chuyện Bành tiên bối nói chuyện ở Đảo Thúy Vi ngoài Đông Hải có một loại linh dược giữ được sắc đẹp, tên gọi “Trái Ngọc Hương Lan”, y mới mò ra hái trộm định đem về tặng người vợ yêu, chẳng may bị chết dưới lưỡi kiếm “Thiên Lam Độc Kiếm” của học trò lớn “Đông Hải Kiều Bà” là Hồng La Sát Cổ Phiêu Hương!

Nghe chàng nói, Bạch Nguyên Chương bèn thở dài than:

- Lão còn nhớ, lần gặp nhau tại Hồ Động Đình, Cát Ngưu Nhân lão huynh đã khuyên Bành lão hữu nên cẩn thận lời nói. Không dè ngày nay phải ngậm hờn chín tuổi, cũng lại do sự lảm lời mang họa!

Giả Y Nhân thấy cặp mắt Bạch Nguyên Chương đã long lanh ngấn lệ thì biết tình bạn giữa năm vị kỳ hiệp này đã thân thiết chẳng khác ruột thịt, nên chàng cũng ngậm ngùi mà kể tiếp:

- Cho nên vì nguyên nhân đó, Vô Mục Tiêu Cơ muốn báo thù cho chồng, mới yêu cầu tên quỷ trá đa mưu Ma Mật Ngạn và tên song cổ Truy Hồn Mạnh Vũ trợ lực. Văn bối tuy đến quá muộn, không được đích thân trông thấy tên nào ra tay ám hại nhưng cứ xem cử chỉ và cách ăn mặc của tên Mạnh Vũ có vẻ như dân ở vùng Miêu Cương, thì chắc là tên này đã phóng ngải độc ám hại Bành lão tiên bối!

Cô Vân Đạo trưởng cổ vẻ tức giận nghiêng rằng nói:

- Mã bá Thương đã chết dưới lưỡi “Thiên Lam Độc Kiếm”, đáng lẽ Phùng Tiểu Thanh phải kiếm thầy trò Đông Hải Kiều Bà mà báo thù, chứ tại sao lại đến Ma Vân Bích làm lộng! Chẳng lẽ lũ môn hạ của “Vực ngoại Tam Hung” lại kiêng dè lẫn nhau, mà cho rằng những võ lâm đồng đạo khác, đều là lũ có thể khí nhục được hay sao?

Nhàn Tâm Quốc Thủ Bạch Nguyên Chương bèn nói với Cô Vân Đạo Trưởng:

- Bây giờ Đạo Trưởng có tức giận cũng không ích gì! Chúng ta hãy đem di thể của Bành lão huynh vào trong nhà, đợi hai vị Vân, Hùng lão huynh đến đây, sẽ cùng bàn tính, tìm cách tiêu diệt mấy tên ma đầu cùng hung cực ác và lũ nghiệt đồ của chúng!

Cô Vân Đạo trưởng không biết nói gì hơn, đành lặng lẽ cúi đầu nhìn thi thể Bành Hàm, và sau đó, do Bạch Nguyên Chương tự tay ôm xác người bạn già đưa vào trong gian nhà tranh!

Giả Y Nhân thấy trên giá sách của Bành Hàm quả nhiên có một cuốn sách nhỏ mà lão hiệp đã khấn khoản tặng mình lúc sắp lâm chung, chàng bèn rút ra xem, thấy cuốn sách

chỉ có độ mười bảy, mười tám trương, ngoài bìa đề sáu chữ: “Vạn Bác Thư Đình thủ lục”. Mới cầm cuốn sách chưa kịp mở xem, chàng đã nghe tiếng Bạch Nguyên Chương hỏi:

- Giả lão đệ, trước khi lão hữu Bành Hàm lâm chung, có điều gì trần trối nhờ lão đệ nói lại không?

Chàng cung kính đáp:

- Lúc lâm chung, Bành lão tiên bồi không có điều gì trần trối, chỉ căn dặn vạn bối hạ thủ cho được mau giải thoát và tặng văn bối cuốn sách này!

Bạch Nguyên Chương liếc mắt nhìn hàng chữ “Vạn Bác Thư Đình thủ lục” đề ngoài bìa sách thì ngậm ngùi thở dài mà rằng:

- Đây là một cuốn sách do lão hữu Bành Hàm tự tay ghi chép tất cả những sự việc kỳ lạ được mắt thấy tai nghe trong mấy chục năm trời lăn lộn giang hồ, lão đệ mang theo bên mình, may ra cũng có lúc cần dùng hữu ích, nhưng người bạn già ấy của lão, cũng vì biết quá nhiều, hiểu quá rộng nên mới đến nỗi mang họa sát thân...

Nói tới đây, Bạch Nguyên Chương chợt lắng tai nghe ngóng rồi lớn tiếng gọi:

Vân, Hùng, hai vị nhân huynh, các bạn đã quá muộn...

Phía xa xa, ngoài cửa chợt vang lên tiếng cười ha hả và giọng nói hào sảng của Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên:

- Bóng mặt trời chiều rằm tháng tám vừa gác núi là Hùng mỗ và Động Đình Diệu Tẩu đã đến Ma Vân Bích, tại sao lại muộn quá? Bạch huynh đến trước một mình hay cùng đến với Cô Vân Đạo Trưởng? Vạn Bác Thư Đình chủ nhân ở đâu? Lão ta chuẩn bị được mấy vò rượu ngon để đãi lão Hùng đây?

Giọng nói vừa dứt, thì Trường Bạch Tửu Đồ đã đến trước nhà và theo sau là Động Đình Diệu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân.

Hùng Đại Niên nhìn vẻ mặt rầu rĩ của ba người trong nhà đồng thời lại thấy Vạn Bác Thư Đình nằm bất động trên giường thì giật mình kêu lên một tiếng “Ủa” thật lớn rồi kéo tay Vân Lão Ngư Nhân cùng nhảy đến cạnh giường đưa tay sờ khắp di thể Bành Hàm đoạn nước mắt chảy như suối và chụp cánh tay Trạ Hoa Đà Bạch Nguyên Chương vừa lắc mạnh vừa run giọng hỏi:

- Tại sao Bành lão huynh lại đột nhiên phủ tay từ giã trần? Xem thi thể hãy còn ấm chắc là mới chết không lâu!

Lão... Lão huynh mang danh là Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà thực chỉ có danh mà không có thực! “Cửu Chuyển Phản Hồn Đan” đâu? Năm xưa lão huynh đã dám tặng Cát Ngu Nhân, tại sao giờ không dám đem ra để cứu người bạn già thân thiết như ruột thịt?

Vietkiem.com